

osv., erkende, hvor vigtigt dette idrætsarbejde er, og hvor vigtigt det er, at man har en masse ulønnede, frivillige medarbejdere rundt omkring.

Told- og skattemyndighederne skulle anlægge en bagatelgrænse i stedet for nidkært at tage fat i så små sager. Jeg vil under ingen omstændigheder acceptere, at man kalder det at se bort fra fusk. Der er bare tale om, at man behandler de sager efter det rimelighedskriterium, at folk selvfølgelig skal have disse ting refunderet, uden at det skal ødelægge deres personlige skatteforhold.

Søren Søndergaard (EL):

Det her er på en eller anden måde lidt de spildte muligheds debat, og måske skulle vi i stedet for have været ude at løbe på ski, for det er jo ikke sådan, at der ikke er problemer på det idrætspolitiske område.

Hvis man nu her, hvor vi står, i København, vil tage et af de helt store idrætspolitiske problemer op, hvad er så det? Det er mangelen på idrætsfaciliteter. Det er, at der simpelt hen ikke er nok idrætsfaciliteter, hvilket i øvrigt også går ud over skolernes idrætsundervisning.

Bare som et eksempel: I København er der 12.225 indbyggere pr. idrætshal, hvorimod man i Lejre kan nøjes med 1.675 indbyggere. I København skal 2.395 indbyggere deles om en fodboldbane, hvorimod man kun behøver 667 indbyggere i Gentofte. I København har man ikke et eneste svømmebassin, som opfylder de internationale konkurrencemål.

Det er ikke bare noget, Enhedslisten finder på. Det socialdemokratiske borgerrepræsentationsmedlem Finn Rudaizky udtaler til, jeg tror det er sidste nummer af »Idrætsliv«: »København er katastrofalt underforsynet med idrætsfaciliteter i forhold til resten af landet. Det er vigtigt, at København bliver idrættens hovedstad, og det kan bl.a. gøres ved, at vi, de politisk ansvarlige, vil være med til at sikre de nødvendige midler, så København kan få flere idrætsfaciliteter.« Så det er et utrolig vigtigt spørgsmål, som får konsekvenser for idrættens udspreddelse i landets hovedstad.

Det er ikke det eneste område, hvor der er problemer. Der er også problemer i, at mange idrætsledere føler, at der bliver lagt en stadig større bureaukratisk byrde på deres skuldre, at stadig flere opgaver, som skal løses i forbindelse med idræt, består af papirarbejde, administration og ikke så meget af det, man egentlig ville være med til.

Jeg vil tillade mig at læse op, hvad en idrætsleder i Århus siger i det nummer af »Dansk Ungdom og Idræt«, der kom for nogen tid siden: »Det er for at løse en række lokale problemer på børne- og ungdomsområdet, at jeg gik ind i foreningslivet, men så opdagede jeg hurtigt, at meget af arbejdet endte i bureaukrati i forhold til kommunen. Et eksempel er nøgleordningerne, som også har pålagt lederne nye opgaver, der tidligere blev varetaget af kommunens pedeller. Sådanne nye arbejdsopgaver betyder, at tiden går fra det foreningsarbejde, man egentlig forventede, man skulle lave. Så bliver det surt at være leder.«

Det er sådan set nogle af de problemer, vi står over for i denne debat, nemlig at en række af de frivillige idrætsledere føler, at tingene er blevet for sure, og så er det relevant at diskutere, hvad vi kan gøre ved det. Der er nogle positive ting rundt omkring i landet, som også er blevet til ved hjælp af statslig støtte, f.eks. har der været en række kommuner, hvor man har ansat folk til at tage sig af det mest administrative, det mest tekniske arbejde i forbindelse med den daglige ledelse af idrætsvirksomheden.

Det var noget, vi synes kunne være relevant at diskutere, men det er jo ikke det, der har præget hverken debatten eller for den sags skyld de indlæg, som er kommet fra dem, der har stillet forespørgslen. Det har været en meget begrænset økonomisk diskussion, der er lagt op til, og så siger jeg et par ord om det økonomiske aspekt:

Vi er hverken modstandere af elite eller professionel udøvelse af idræt, men det skal ikke ændre ved, at vi ser med bekymring på den kommerialisering, der er sket af eliteidrætten i de senere år, hvor almindelige idrætsudøvere er blevet reklamesøjler.

Udviklingen i den såkaldte mælkekrig har i hvert fald rejst to interessante spørgsmål:

Det ene spørgsmål: Hvis interesser tjener f.eks. en organisation som DBU? Tjener den erhvervslivets interesser, eller tjener den spillernes interesser? Det er jo et problem, hvis det i sidste ende bliver sådan, at det er sponsorerne, som kan sætte holdet, og det er også paradoksalt, at ingen spillere må reklamere for andet drikkeligt end mælk, men de må meget gerne spille i Coca Cola-ligaen.

Der er et andet spørgsmål, som rejser sig i forlængelse af den såkaldte mælkekrig, og det er, at den har afsløret, at mange idrætsudøvere ikke har elementære lønmodtagerrettigheder,